

DE CARONA-PANDAMIE

Een historische tragikomedie in zeven bedrijven

door

JACK STAAL

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE CARONA-PANDAMIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK STAAL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2024/0220/030
ISBN 9789038517544

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren)

CHARLOTTE

MAURICE

PATRICK

JILL

MAGDA

ROZEKE

DECOR

Een kamer in een ouderwets rusthuis met links vooraan een gangetje met ingebouwde kast dat leidt naar de buitendeur. Links midden een schuifdeur naar de badkamer. Rechts een raam met daarnaast een grote foto. Verder vooral een tafeltje en twee stoelen, een kastje, een bed met een belletje erboven en een nachttafel-ijskast combinétje ernaast, een relaxzetel, een tv-toestel, een cd-speler en een radiator tegen de muur.

EERSTE BEDRIJF

(Uit de cd-speler vrij luid 'O babbino mio caro' van Puccini door Montserrat Caballé. Charlotte, een flamboyante dame, zit aan tafel voor een kleine vouwspiegel. Ze trekt met een pincet zeer voorzichtig haartjes uit haar kin. Buurvrouw Magda, een volkse verschijning die steeds alles roept, nukkig op met een wandelstok)

MAGDA: Zeg baardmans! *(Geen reactie van Charlotte. Magda tikt verwoed met haar stok op de grond)* Baardmans!

(Charlotte kijkt geïrriteerd op)

Kunt ge die juke box niet wat stiller zetten zeg?!

CHARLOTTE: *(Brengt ostentatief een hand aan haar oor)* Excuseer majesteit, zei u iets?

MAGDA: Of ge die blablabla niet wat stiller kunt zetten vraag ik! Hiernaast daveren nondedju de postuurtjes van mijn kast!

CHARLOTTE: Ja, ça va madame, ça va, ik zet hem al af. *(doet het)*

MAGDA: 't Zal gaan tijd worden! *(vertrekt)* Daar wordt ge potverdekke kierewiet van, van dat achterlijk gekweek! *(af)*

CHARLOTTE: *(roept haar na)* Volgens mij wordt gij vooral kierewiet van uw eigen gekweek! *(tegen publiek)* Ja, dat hebt ge in een home zoals dit hé. Een verzameling cultuurbarbaren. Het enige dat dat soort hier kent zijn Willy Sommers en Eddy Wally. Terwijl kwaliteitsmuziek voor mij nog altijd the most important thing is dat er bestaat. Ja, dat houdt mij recht hier in die kazemat. Dat geeft mij de courage om door te gaan. Komt ook wel omdat ik zelf een professionele zangeres ben geweest natuurlijk. En dan bedoel ik geen braderij-zangeresje hé. Non, non, een geschoolde sopraan ben ik. Met de grootste onderscheiding afgestudeerd aan het conservatorium van Antwerpen. Voor mijn eindexamen zong ik die aria die ge daarjuist hebt gehoord: O mio babbino caro van Puccini. Dan moet ik er geen tekeningetje bij maken zeker? Dat wil ik die schaapjes van K3 nog wel eens zien klaarspelen. Dan moeten ze die op slag een propere pampier aandoen.

(Jill, bejaardenhelpster, op met potje)

JILL: Uw medicamentjes Charlotje. *(zet potje op tafel)* Amai, wat zijt ge weer koket!

CHARLOTTE: Het is niet omdat ge in een rusthuis resideert dat ge er moet uitzien als een sloor hé meisje. En een beetje blush kan wonderen doen, dat weet iedereen. *(neemt ondertussen haar pillen)*

JILL: Ja, dat is waar.

CHARLOTTE: Ik zie er hier soms passeren in de gang. Incroyable. Hun haar precies met spekvet tegen hunne kop geplakt en hun vel zo grauw als een afgewassen schotelvod

JILL: *(lachend)* Allez Charlotje, zo'n dingen zegt ge toch niet!

CHARLOTTE: Kan zijn, maar het is wel de waarheid. Het is dat er bij sommigen nu en dan nog een fluim uitkomt, anders zouden ge durven zweren dat ze al een paar

dagen dood zijn. *(smijt pil op tafel)* A propos, en dit is geen pil van mij.

JILL: Ah nee? *(bekijkt ze)*

CHARLOTTE: Nee, en dat is the first time niet, dat weet ge wel hé.

JILL: Oei, dan zal ik dat nog eens dringend moeten melden aan de bureau!

CHARLOTTE: *(sarcastisch)* Ja, dat zoudt ge misschien best nog eens kunnen doen ja.

JILL: Tot seffens! *(af)*

CHARLOTTE: *(tegen publiek)* Als ge dat hier zelf niet allemaal in de mot houdt hé, dan zijt ge binnen de kortste keren zo suf als een achterdeur. Waarmee ik nu niet wil zeggen dat dat een slecht meisje is, not at all. Een boerenlutje perhaps, maar voor de rest geen verkeerd kind. Heel wat anders dan die van de late. Want als ik daar aan vraag om mijn teennagels eens rood te lakken heeft ze nooit tijd. Er zijn mensen die eerst nog met belangrijker zaken moeten geholpen worden is 't dan. Ik vraag mij dan altijd af wat ze daar mee bedoelt. Want of er nu ergens ene een uur op 't wc zit, of een uur en een kwartier, veel verschil gaat dat voor die sukkelaar in kwestie niet maken je pense. Die zijn bips is ondertussen toch al zo voos geworden dat hij de tintelingen al lang niet meer voelt. Maar ze rappeleert mij altijd aan mijn schoondochter, die van de late. Dat is ook zo'n bitch. Maar bon, over wat was ik daarjuist nu weer bezig? Ah ja, over mijn carrière als zangeres. *(mijmert)* De schoonste tijd of my life, dat moogt ge gerust weten. Ik was dan ook niet de eerste de beste. In alle grote muziektempels van het land heb ik gezongen. De Ancien Belgique, de Elisabethzaal, het casino van Oostende.. Noem ze één voor één op en ik heb er in the spotlights gestaan. En dan wil ik het nog niet over het buitenland hebben, want er is een tijd geweest dat ik daar nog meer optrad dan hier. Meestal als voorprogramma, d'accord, maar ik stond er toch maar. Met orkest. En met alleen maar de betere chansons op mijne songlist. Edith Piaf, Vera Lynn, Shirley Bassey..Dat waren mijn grote voorbeelden. Die hun repertoire bracht ik. En nu wil ik hier niet beginnen blagueren, maar dat was met de nodige bravoure dat ik dat deed! Het publiek hing aan mijn lippen. Meer dan eens geweest dat de hoofdact na mij bibberend de scène op moest. En ik mocht als jeune femme dan nog gezien worden ook. Het zwakke geslacht zou gevochten hebben om in mijne schaduw te mogen lopen. Ja, als ik toen had gewild dan hadden er veel velletjes op mijne zolder gehangen. En bekende velletjes! Zelfs Jacques Brel heeft eens een fameuze attaque gedaan. De grote Jacques Brel hé! Ja ja, dat was niet alleen op de scène een speciaal vedette. Charlotte ma chérie, zei hij, je voudrais danser avec toi jusqu'a la lune et retour. Klonk heel romantisch, maar eigenlijk wou hij simpelweg zeggen: hebt ge geen goesting om met mij eens een half uurtje op het vlakke land te gaan liggen. Non merci Jacques, zei ik. Met heel den Brussél, maar niet met deze mademoiselle. Maar ze stonden allemaal crazy van mij, die venten. Van de eerste tot de laatste. Ik had er dan ook de perfecte maten voor. Een tailletje van 60 en heupen van 90. En dat in combinatie met een uitstekende derriere en een fameuze kom-is-voor. In de spleet van mijn décolleté mocht ge 's morgens een enveloppe steken, 's avonds was die er nog niet tussenuit gevallen. Ja, en een perruque moest ik toen nog niet dragen want ik had ravenzwart haar dat hing te glanzen tot op mijne rug. Schoon tanden had ik ook. Heel schoon tanden. Snow-white waren die en puntgaaf. En in mijn gelaat was geen rimpeltje te bespeuren. Geen één. Mij hadden ze gemakkelijk tussen die wassen beelden van madame Tussaud kunnen zetten, ge zoudt het verschil niet gemerkt hebben. *(Haar blik komt in de spiegel terecht. Wat ze ziet is blijkbaar te confronterend want ze verstart, klapt de spiegel dicht en wend zich*

mompelend af) Maar wat geweest is is geweest en niets blijft er wat het is. *(grimmig)*Très dommage.

(Ze staart naar buiten. Geladen stilte. Jill op)

JILL: Ontbijt! *(Zet plateau op tafel)* Alstublieft Charlotje. *(vertrekt)* Laat het u smaken. *(af)*

(Charlotte neemt een schel kaas)

CHARLOTTE: Hu! Laat het u smaken zegt ze. Bezie dat maar eens. Dat zou jonge kaas moeten voorstellen. Jammaar, we zitten in 't jaar 2020 en hij ziet er parbleu uit als afgesleten balatum uit 1960. Om over dat brood nog maar te zwijgen, want ik geloof dat ze dat vorige week al eens getoast hebben. En dan nog een potje dunne siroop dat gelei moet voorstellen zie, samen met een kannetje verlepte koffie en ge hebt uw petit dejeuner gehad. Ja, en reclameren bij de directeur moet ge niet doen. Nee nee, want we zitten hier niet in hotel Savoy in Londen krijgt ge dan als antwoord. Precies of monsieurje weet hoe het er in de Savoy aan toe gaat. Don't make me laugh! Hij mag daar zelfs de lounge nog niet gaan uitkeren. Maar Charlotje heeft er gelogeed hé. Ja ja, ik wel. Een verjaardagspresentje van mijne toenmalige manager. Gene krot dat kan ik u verzekeren. En ik verbleef daar dan in een luxesuite met een private butler, dan weet ge genoeg zeker? Dat was slapen in een hemelbed en wakker worden in de zevende hemel. Want alles kan daar dus. Nothing is impossible. Als ge nog maar laat horen dat ge vandaag nu eens goesting hebt in een filétje van een Afrikaanse springbok, dan is die butler bij wijze van spreken al naar Kinshasa aan 't bellen. Ik heb daar toen zelfs nog gezongen, in de Savoy, dat is nog straffer hé. Echt. Begeleid door die pianist van The American bar. *(Kijkt minzaam naar de foto tegen de muur van haar man Henri)* Ik zal het nooit vergeten want het is toen dat ik mijne grande amour voor de eerste keer ontmoet heb. Aan de toog zat hij, met een Bloody Mary in zijn hand. Ik was juist 'The Way We Were' aan 't zingen en zo keek Henri naar mij zie. *(beeldt uit)* Met zo een glazige ogen. Juist hetzelfde als Robert Redford in de gelijknamige film. En die heeft daar bijna een Oscar voor gekregen. Waarmee ik alleen maar wil aantonen dat er tegen mij geen één directieurtje moet komen verkondigen dat we hier niet in de Savoy zitten. Want dat weet ik beter dan wie ook.

(Ze eet met lange tanden. Maurice, de overbuur, op.)

MAURICE: Dat kan smaken hé Charlotje, zo een schelletje overjaarse kaas!

CHARLOTTE: *(zuchtend en zonder opkijken)* Een normale mens klopt eerst voordat hij bij een ander de deur openduwet Maurice. En wat komt ge trouwens weer doen?

MAURICE: Niets speciaal meisje. Ik heb mijne Gouda al verteerd en ik spring zo maar eens eventjes binnen.

(Geen reactie van Charlotte. Donkere blik)

Dat ik zo maar eens eventjes binnen spring.

(Idem Charlotte.)

Voor de gezelligheid hé.

(Idem Charlotte.)

Doet ge mee aan de bingo subiet?

CHARLOTTE: Nee merci. Met zo'n silly games hou ik me niet bezig, dat weet ge.

MAURICE: Dat is anders plezant Charlotje, bingo.

CHARLOTTE: (*sarcastisch*) Ja, dat kan ik mij voorstellen.

MAURICE: Want ik ben er dan ook bij hé.

CHARLOTTE: Dat alleen al.

MAURICE: (*onverstoorbaar*) Om te beginnen krijgt iedere deelnemer van madame Francine van de dienst ontspanning een kaart. En op die kaart staan allemaal lijnen met numero's erop.

CHARLOTTE: (*kortaf*) Dat weet ik nu al stilletjesaan Maurice. Dat hebt ge al vijfhonderd keer geëxpliceerd.

MAURICE: En daarna (*demonstreert fanatiek*) draait ze aan een molentje.

(*Geen reactie van Charlotte*)

Dat ze dan (*demonstreert weer*) aan een molentje draait.

CHARLOTTE: (*zuchtend naar het publiek*) Ze draait aan een molentje dus.

MAURICE: En dat is al een attractie op zijn eigen hé.

CHARLOTTE: (*sarcastisch*) Ongetwijfeld.

MAURICE: Want dat molentje... (*demonstreert nogmaals*) dat gaat dan nogal een gang. Pas op, maar dan is 't nog niet gedaan hé!

CHARLOTTE: Daar was ik al bang voor.

MAURICE: Ah nee, want dan moet het spannendste nog komen!

CHARLOTTE: Allez zeg, wordt het dan nog spannender?

MAURICE: Ja ja Charlotje, want.. roets!.. Dan komt daar ineens een balletje uitgerold, uit dat molentje!

(*Geen reactie van Charlotte.*)

Dat daar.. roets.. een balletje komt uitgerold! En daar staat ook een numero op! En die numero roept madame Francine dan af. (*roept met hoge vrouwelijke stem*) Veeeeeeeeerëndertig! Of euh.. Drieeeeéëntwintig! Dat hangt er natuurlijk vanaf wat er op dat balletje staat.

CHARLOTTE: (*ook met hoge stem*) Spàààààànnend weer.

MAURICE: Ja ja. Want als ge dan diezelfde afgeroepen numero per ongeluk terugvindt op uw kaart hé, dan moogt ge daar een topje opzetten.

CHARLOTTE: (*overdreven*) Nooo!

MAURICE: Ja echt, een rond topje.. Waar dan weer diezelfde numero opstaat. Vierëndertig.. of drieëntwintig. Hangt er weer vanaf welke madame Francine heeft afgeroepen uiteraard. Want dat zou voor de verandering evengoed wel eens negentien kunnen zijn.

CHARLOTTE: Een echte thriller dus.

MAURICE: Ge moogt gerust zijn! Dan staat het zweet soms in mijne nek, echt waar! Want op het moment dat één van die lijnen op uw kaart, schuin of recht.. en ik herhaal: 'schuin of recht!'.. stampvol staat met topjes dan hebt ge al prijs!

CHARLOTTE: Proficiat.

MAURICE: En dan moogt ge terugroepen! (*steekt zijn arm in de lucht en roept zeer*

luid) Bingooooo!!!

(Charlotte die net van haar koffie drinkt verslikt zich)

Dat moogt ge dan roepen. *(roept nog luider)* Bingooooooo! Opgelet, en dan moet de apotheoos nog komen hé!

CHARLOTTE: Ah, dan is die nog niet gepasseerd?

MAURICE: Nee nee, want als per toeval heel uw kaart komt vol te staan met topjes hé, dan hebt ge de hoofdprijs! En dan is het bingoo, bingoo, bingooooooo! Echt, dat is volle bak ambiance Charlotje, zo een bingonamiddag, dat kunt gij niet geloven.

CHARLOTTE: Nee, dat kan ik inderdaad niet geloven.

(Jill op.)

JILL: Ah, hier zit gij Maurice! Allez, madame Francine is u volop aan 't zoeken!

MAURICE: Mij?

JILL: *(begint ondertussen het bed op te maken)* Ha ja, die heeft dringend een specialist nodig om alles mee klaar te zetten voor de bingo.

MAURICE: Potverdekke, dan moet ik maken dat ik beneden ben! Want als dat molentje niet waterpas staat dan komen er weer allemaal verkeerde numero's uit! *(terwijl hij snel verdwijnt)* Bingo bingo bingooooo!

JILL: *(lachend)* Nogal een kerel, hé.

CHARLOTTE: Ja, dat is het minste wat ge van die pipo kunt zeggen.

JILL: We krijgen schoon weer vandaag! Volgens het weerbericht zou het deze namiddag zelfs bekwaam worden om op het terras te zitten. En dat is toch wel uitzonderlijk, zo vroeg in het jaar. Daar zal de opwarming van de aarde wel voor iets tussen zitten zeker?

CHARLOTTE: Ik ben zo geen buitenmens. Never been.

JILL: Niet? Oh, ik wel hoor! Ik ga straks van hier direct naar het park. Daar laat ik mij neerploffen op de eerste de beste bank die ik tegenkom. Ja, wij wonen in een klein appartementje boven het atelier van mijn vriend. Dus een paar uurtjes in de zon zitten is voor mij pure luxe. Ik moet dan wel mijn tijd goed in 't oog houden want meneertje wil 's avonds altijd stipt om vijf uur eten. Ja, het is niet altijd de simpelste als het over zo'n dingen gaat. Maar kom, ik pas mij aan hé. Echte liefde moet tenslotte van twee kanten komen, vindt ge niet?

CHARLOTTE: *(botweg)* Hebt gij die van den bureau gesignaleerd dat ze mij een verkeerde pil gegeven hebben?

JILL: *(even van slag)* Ja, dat euh.. dat heb ik doorgegeven.

CHARLOTTE: Bon. Dan moogt ge mij nu nog een fles water brengen.

JILL: Oké, dat.. dat zal ik doen. *(neemt plateau met resten ontbijt mee)* Tot euh.. tot seffens dan.

CHARLOTTE: Mm.

(Jill af.)

Pffff.... Wou die eens eventjes heel hare histoire de vie uit de doeken beginnen doen zeg. Wat heb daar nu affaires mee. Ik ben geen psycholoog hé. En daarbij, ik heb al genoeg te stellen met mijn eigen debacles. Zal ik me dan ook nog eens beginnen druk maken over die van een ander.

(Gsm tune. Ze kijkt op het scherm)

Hier hebt ge trouwens al één van die debacles zie. Mijn zoon. *(Neemt op, kortaf)* Ja Patrick, vertel het eens... Hoe, gij komt niet op visite vandaag? Why not, het is toch vrijdag?... Ge moet met uw vrouw weg?... Naar waar?... Naar het schoonheidssalon? Denkt Suzanne dat dat nog gaat helpen of wat? En daarbij, kunt ge dat niet op een andere dag doen zeg? Ik ben wel uw moeder hé!...Ah nee? Salut dan. *(drukt bruusk af)* Slapjanus ook al. Braaf genoeg, mon fils, maar een beetje hulpeloos. Only child hé. Ene dat op zijn achttiende zijn nestels nog altijd niet deftig kon knopen, ge kent dat. En dat had ze naturellement direct door, mijn sympathiek schoondochtertje. Zo ene moest ze hebben. Een mannetje zonder ruggengraat. Eentje die ze zonder moeite naar haar hand kon zetten. *(maakt geldgebaar)* En on the same time ene die nog goed wat bling bling te verwachten had. Enfin, dat dacht ze toch tenminste.

(Jill op met fles water.)

Want dat is dan wel een beetje anders uitgedraaid.

(Jill wil de fles op tafel zetten maar Charlotte geeft ze geen kans.)

Bruiswater drink ik meisje, geen plat. Ik krijg hier al genoeg fletse rommel in mijn maag gedraaid.

JILL: Och ja, waar zit mijn verstand nu weer!

CHARLOTTE: *(mompelt terwijl jill vertrekt met de fles)* Ge moogt drie keer raden.

(Jill af.)

Soit, om voort te gaan waar ik gebleven was.. In die tijd zag het er wel naar uit, dat mijn schoondochter een winnend lotje te pakken had. Ah ja, mijn man had een beleggingskantoor met internationale contacten.. En de affaires liepen meer dan uitstekend. De cashflow stroomde binnen langs ramen en deuren. Wij leefden zoals god in Frankrijk. We woonden in een belle époque huis in de Cogels Osylei, hadden een kantoor op de boulevard, een duplex in Knokke Zoute en nog een fermette in de Provence. Ik ben op de duur dan ook gestopt met optreden. Ik had dat niet meer nodig en in de seventies was het vet toch al van de soep voor live performers zoals ik. Door het aanbod op tv was het zaalgebeuren een stille dood aan het sterven en kwamen alleen de absolute toppers nog aan de bak. De rest mocht al blij zijn dat ze hier of daar nog eens mochten komen playbacken op een Vlaamse kermis. En daar was ik 'too proud 'voor. Fin de carrière dus. Ik ben toen Henri maar beginnen helpen in de zaak. Enfin helpen, het is te zeggen... mijn voornaamste taak bestond erin om de beleggers goed te soigneren. Zjatje koffie, cognacje, pralinetje. De costumers een beetje in the mood brengen, ge kent dat. Onze zoon heeft later ook nog mee op de boulevard gezeten maar nadat hij getrouwd was liet Henri hem vooral voyageren. We mochten er niet aan denken dat zijn Suzanne er op de meest onverwachte momenten een glorieuze entree zou maken.

(Rozeke, een medebewoonster, op. Ze zingt stilletjes een kinderliedje en heeft een pop in haar armen die ze zachtjes wiegt.)

Nog eentje die haar momenten weet uit te kiezen zie. *(tegen Rozeke)* Awel juffrouw, wat zijt ge van plan!?

ROZEKE: *(legt een vinger op haar mond)* Sssssttt! Niet lawaai maken niet! Bebéke moet slapen. Slapen moet bébéke.

CHARLOTTE: Jammaar, gij woont hier niet hé. Uw kamer is op het tweede.

(Rozeke kijkt verdwaasd.)

Op het tweede is uw kamer! Niet op het derde!

ROZEKE: Ssssssssssssssstttt! Bebéke slaapt! *(zingt weer)*

CHARLOTTE: *(tegen publiek)* Tja, ze is zwaar dement. En omdat ze constant met jan en alleman in de lift stapt zit ze constant op een verkeerde etage. Ge moet er wel goed voor uit uw doppen zien, want ze is niet te schatten. Vorige week kwam ik terug van de bureau en toen lag ze hier te slapen in mijn bed.

(Jill op met fles bruiswater)

JILL: Och, is het weer zo ver! Kom Rozeke, ik zal u terug naar uw afdeling brengen.

ROZEKE: Ssstttt! Niet zo hard spreken niet. Bebéke slaapt. Slapen doet het bebéke.

JILL: *(gedempt)* Oh excuseer, daar had ik geen erg in. Kom, hang maar aan mijn arm, dan gaan we bebéke samen naar zijn wiegje brengen.

(Rozeke haakt in bij Jill.)

CHARLOTTE: Dat wordt toch stilletjesaan een groot probleem hé, dat menske.

JILL: *(aan de deur)* Zolang het dat maar is Charlottje. Want volgens mij gaan we een probleem op ons dak krijgen dat nog duizend keer groter is.

CHARLOTTE: Ah ja, waarom? Gaat het molentje van de bingo het begeven misschien?

JILL: Nee nee, maar ze hebben net op de radio bekend gemaakt dat er vanuit China een levensgevaarlijk virus op komst is. *(af)*

CHARLOTTE: *(lachend)* Een levensgevaarlijk virus zegt ze. En als ge dat niet gelooft dan maken ze u wel wat anders wijs. Met heel het kot maar niet met Charlotte. Om mij bang te krijgen moeten ze met andere doemscenario's afkomen. Daar heb ik teveel kilometers voor op mijn teller staan. En daar heb ik vooral teveel voor meegemaakt. A la guerre comme à la guerre. Wat niet wegneemt dat ik het allemaal terug op dezelfde manier zou doen moest ik de kans krijgen. Want dat zou ik, geloof me. Zonder nadenken. En zonder spijt. *(nijdig)* Van niets parbleu.. Rien de rien.

(Fade-out)

TWEEDE BEDRIJF

(Uit de cd-speler 'Non, je ne regrette rien' door Edith Piaf. De scène is verlaten. De deur gesloten. Op de tafel een plateau met resten van het middageten. Maurice op, begeeft zich naar de cd en duwt het lied af)

MAURICE: Voila, c'est ça, gedaan met dat gezever. *(naar deur badkamer)*
Charrrrrrlotje, zijt gij thuis?!

(Geen reactie. Hij klopt fel op de badkamerdeur en roept)

Charlotje, ik ben het hé, de Maurice zogezegd, uwe schuinovergebuur van hier schuinover! Zijt gij in de badkamer?!

(Geen reactie. Hij drukt zijn oor tegen de deur)

Oei, gij kreunt nogal! Ge zijt toch niet gevallen zeker?!

CHARLOTTE: *(off, nors)* Ik zit op het toilet Maurice!!

MAURICE: Ah, 't is dat wat ik hoor! Geen probleem meisje, dan wacht ik wel eventjes, wring maar rustig voort! *(wacht een paar seconden)* Dat kan goed doen hé Charlotje, zo eens op uw gemak zitten!.. En ik wil u dan ook niet ambetant maken maar.. hebt ge daarjuist naar het nieuws van één uur gekeken?!

(Geen reactie. Hij roept luider.)

Of ge het nieuws van één uur gezien hebt?!

(Geen reactie.)

Nu zijn we nog niet aan de nieuwe patatten hé, met die Carona-pandamie!

(Geen reactie. Nu nog luider)

Dat we nog niet aan de nieuwe patatten zijn met die Carona-pandamie! Want dat is potverdekke een gevaarlijke toestand zenne! Stef Wauters van de VTM zag er zelfs helemaal bleek van! Volgens hem zou dat virus in Europa zijn ingevoerd vanuit China!.. Dat zou in 't geniep zijn binnen geschoven via een skipiste in Tirol! Dat is pas scheisse hé!

(Geen reactie.)

Dat dat verdamd scheisse is!

CHARLOTTE: *(off zuchtend)* Mon dieu, mon dieu, mon dieu! Quelle horreur!

(Geluid wc flush en kraan.)

MAURICE: Volgens de Stef is het allemaal de schuld van de Chinese vleermuizen! Die zitten naar het schijnt helemaal vol met Caronabacterieën! En omdat de Chinezen die vogels op hun barbecue leggen hebben ze die ziekte in ene keer mee binnengespeeld! Ja, want die zijn daar in China dus zomaar te koop hé, die vleermuizen! Die hangen er gewoon ondersteboven aan een marktkraam! In Woe-hang!

CHARLOTTE: *(op)* China is op veel vlakken nog altijd een derdewereldland Maurice. Zo een vaart zal het hier niet lopen.

MAURICE: Het is te hopen. Maar ik ben er toch niet helemaal gerust in. Als ze hier één

van de dagen loempia met rijst en curry serveren ga ik voor alle zekerheid toch maar eens een boterhammetje met bruine suiker eten. Maar kom, ander en beter onderwerp. Komt ge subiet niet mee petanquen Charlotje?

CHARLOTTE: *(zet zich in de relax)* Nee Maurice, nee. En omdat jeu de boules een Franse uitvinding is zal ik het voor alle zekerheid nog eens in die taal herhalen: Non!

MAURICE: Gij zoudt dat anders plezant vinden, petanquen, daar ben ik zeker van. Want dat is een sociale gebeurtenis hé. En dat spel is geschikt voor iedereen. Zelfs Toine Smulders van het tweede doet mee en die loopt rond met een rollator. Het enige dat die wel moet doen als het aan hem is, dat is zijn freins optrekken. Anders gooit hij zijn eigen weg verstaat ge. Maar de basis van petanque is heel simpel.

CHARLOTTE: Ja, dat weet ik Maurice. Dat is ook iets dat ge al driehonderd keer hebt uitgelegd!

MAURICE: *(onverstoorbaar)* Iedere deelnemer speelt met zijn eigen ballen. Romainke van 't eerste durft dat al wel eens letterlijk nemen, maar ja, die mens weet het allemaal zo goed niet meer, dus dat kunt ge hem niet kwalijk nemen. Maar soit. Om te beginnen smijt madame Francine van de dienst ontspanning een klein rood balletje weg. *(geeft de maat aan)* Dat is ongeveer zo groot zie, dat balletje.. En in de breedte ook.

(Charlotte kijkt veelzeggend naar het publiek.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze